

Но ханъ Крумъ не обичаше войната. Той бѣше най-миролюбивиятъ владетель на своето време. Предпочиташе да гледа, какъ страната му благоденствува и какъ добриятъ българинъ съ пѣсень чертае бразди по земята, вмѣсто да тегли съ кръвта си граници. Наистина, когато войната биваше неизбежна, ханъ Крумъ знаеше да води боеве по-добре отъ всѣки другъ. И всѣки неговъ бой значеше още една победа за България, още една слава за нейното име.

Защото той бѣше мждрецъ и войникъ!

Затова и тази вечеръ мислитъ му бѣха тѣжни. Застаналъ предъ стѣнитъ на византийската столица, той мислѣше, колко по-добре би било да се склучи миръ и да се върнатъ войскаритъ по домоветъ си, за да се отдадатъ на миренъ трудъ.

Тѣкмо съ тѣзи мисли го завари боляринътъ Драгомиръ — най-вѣрниятъ помощникъ на хана, ученъ, мждъръ мжжъ и безстрашенъ войникъ.

— Войниците почиватъ ли си, Драгомире? — запита Крумъ и се изправи. — Нека да отпочинатъ добре, защото утре ни предстои работа.

Той се облегна на ржката на болярина и трѣгна съ него къмъ морето.

Драгомиръ се усмихна:

— Българскитъ войници отдавна сж научени на такава работа, тя не ще имъ дотежи и сега!

И като помисли малко, добави:

— Азъ бихъ предложилъ, господарю, да нападнемъ крепостъта тази вечеръ. Нощъта ще бѣде лунна и нашитъ бойци ще разбиятъ ромеитъ, преди да сж се опомнили...

— Да почакаме, Драгомире, — отвърна ханътъ. — Утрото е помждро отъ вечеръта. Може би императорътъ Лъвъ Арменецъ ще сънува тази вечеръ нѣкой сънь...

Драгомиръ повдигна рамене:

— И сънищата на гърцитъ сж вѣроломни, господарю! Но щомъ заповѣдашъ, ще чакаме!

— — —

Юлското утро залѣ съ блѣскави лжчи цѣлата земя. Слънцето, като че ли изплува изъ морето и трѣсна капкитъ отъ златното си лице върху тревата.

Ханъ Крумъ отдавна бѣше предъ шатъра си и съвсемъ не приличаше на снощния замисленъ мждрецъ. Напротивъ, сега той бѣше войникъ — смѣлъ и неустрашимъ — готовъ да продължи справедливата борба, за да победи!

Както за една нощъ бѣха изникнали шатритъ на българскитъ полкове, така за една нощъ бѣха изчезнали. Като въ приказкитъ: тамъ, дето бѣха разположени предната вечеръ тихи и спокойно почиващи войскари, сега бѣха построени редици отъ намръщени и сърдити хора, готови всѣки мигъ да се хвърлятъ напредъ.